

Mijn column nummer 10

Biotechnologische bodemsanering: techniek van de toekomst

Bij de evaluatie van het Speerpuntprogramma Bodemonderzoek (SPBO) vroegen velen om betrokkenheid van het Ministerie van Economische Zaken bij bodemonderzoek. Export van saneringstechnologie zou een belangrijke factor kunnen worden. Zo kan ons land nog aan zijn onderzoek verdienen.

Minister Andriessen maakte er meteen werk van. Hij stelde de regering voor f 25 miljoen te besteden aan onderzoek naar biotechnologische bodemsanering. Het geld is bedoeld voor TNO en andere bedrijven, ter ondersteuning van het Nederlands Onderzoeksprogramma Biotechnologische In-situ Sanering (NOBIS). De regering stemde toe. Een wijs besluit. Biotechnologische reiniging is immers vriendelijk voor milieu en portemonnee. Het is wel te hopen dat NOBIS goed gaat samenwerken met SPBO, om versnippering in het onderzoek te voorkomen. De minister zou dat best als keiharde voorwaarde mogen meegeven.

Als nadeel van biotechnologische bodemsanering wordt wel geopperd dat de streefwaarden (A-waarden) meestal niet bereikt worden. Dit hoeft echter geen probleem te zijn. De restverontreiniging is namelijk meestal gebonden aan organische stof, of zit opgesloten in microporiën. De beschikbaarheid is dan zeer laag en het risico ook. Grond met een dergelijke restverontreiniging zou jarenlang probleemloos kunnen blijven liggen, zeker op bedrijfsterreinen. Monitoring van de mogelijke effecten en stimulering van verdere afbraak zorgen voor de rest, als onderdeel van actief bodembeheer.

De nieuwe Wet bodembescherming maakt fasering mogelijk. In een eerste fase zou men kunnen saneren tot een aanvaardbaar risico is bereikt. In een vervolgfase doet men wat men redelijkerwijs kan om de bodem helemaal schoon te krijgen. Men zal zich daarbij op het reduceren van risico's en op het rendement moeten richten.

De term 'streefwaarde' is in dit verband nog niet zo gek gekozen.